

hundrede, er den engelske. Den har vist sig at være en Nation, der tager praktisk paa Tingene. Naar det engelske Folk har indført og fremdeles opretholder Pryglestraf i visse Tilfælde, kunne vi Danske ogsaa godt være det bekendt. Jeg har aldrig hørt, at den engelske Nation er sunken eller dalet i andre Nationers Om-dømme eller har faaet Skyld for at staa paa et lavt Kulturtrin, fordi den har denne Straffebestemmelse.

Jeg stemmer derfor med Sindsro for det foreliggende Lovforslag, og jeg gør det i fuld Tillid til, at jeg her er i Overensstemmelse med det store Flertal af det danske Folk, der kræver Beskyttelse for den sagesløse og værgeløse. Det er jo for øvrigt i god Overensstemmelse med den Tankegang, som Venstre har hævdet gennem Tiderne. Jeg mindes fra min tidligste Ungdom, hvorledes Bondevennerne tidt bleve haanede af de nationalliberale, fordi de ikke stode paa Højde med Tidens Kultur, som der blev sagt, fordi de ikke holdt Trit med den Tankegang, som var raadende i andre Lande. Naar man f. Eks. fra Bondevennernes Side søgte at beskytte de svagest stillede paa forskellig Maade, søgte at beskytte Fæstere og Lejere, der brugte anden Mands Jord og Eje, eller søgte at beskytte Debitorer mod Kreditorer ved at sætte en fast Rente, ja saa fik de Skyld for, at de ikke havde Forstaaelse af Tidens Udvikling, der hævdede Kontraktfrihed. De gamle Bondevenner lode denne Skylle af Beskyldninger ganske rolig glide hen over deres Hoveder, og jeg haaber, at deres Efterkommere ville have det samme Sindelag. Naar den ærede sidste Taler sluttede med den Trumf, at han haabede ikke, den danske Bonde skulde svigte, som han gjorde det i 1866, saa er der dog ikke Spor af Sammenligning mellem de to Ting: En Grundlovsindskrænkning, som der var Tale om i 1866, og det Forslag, som her foreligger. Naar det ærede Medlem trænger til Argumenter, er det ikke usædvanligt, at han har et saadant Fyrværkeri i Slutningen af sit Foredrag, men dette brændte ikke rigtig af. Det ærede Medlem maa finde paa et nyt, der kan gøre større og bedre Lykke.

Til det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) vil jeg sige, at jeg med Forundring i Gaar hørte ham sige, at Lovforslaget pegede ned ad, at det var en Klasselov, en Lov, der særlig vilde ramme den Arbejderbefolkning, for hvilken han staar som Talsmand og Re-

præsentant. Jeg havde ikke ventet, at en Arbejderrepræsentant, en Mand, der gør sig til af særlig at være Arbejdernes Talsmand, vilde udtale en saadan Mistillid til Arbejderbefolkningen her i Landet, at det skulde være den Klasse af Mennesker, der fostrede Bøllerne. Det tror jeg ikke, jeg tror, at Bøllerne komme fra forskellige Samfundslag og maaske ikke mindst fra de bedre. Bøllerne ere ofte saadanne, som ifølge hele deres Udvikling ere blevne misfornøjede med deres Kaar og Stilling, fordi de ikke have kunnet opnaa den Samfundsstilling, de have ønsket, og af mange andre Grunde. Jeg tror derfor ikke, det er rigtigt at betegne Arbejderklassen som en Stand, hvoraf Bøllerne rekruteres, og jeg havde ikke ventet, at det skulde komme fra en Mand, der særlig gør sig til af at være Arbejderrepræsentant. Jeg for mit Vedkommende har en anden Opfattelse af den arbejdende Befolkning. Jeg tror ikke, man har Ret til at sige, at Bøllerne komme fra en særskilt enkelt Samfundsklasse. Jeg er overbevist om, at dersom man vilde tilvejebringe en Statistik i saa Henseende, vilde man komme til et andet Resultat.

Jeg anbefaler derfor at stemme for dette Lovforslag, saaledes som det nu er kommet fra Landstinget. Jeg for mit Vedkommende lader mig slet ikke afficere af alle disse Beskyldninger for, at det skulde være en Skamplet paa vor Lovgivning, at det skulde være Mangel paa Kultur, at vi skulde tabe andre Nationers Agtelse. Nej, paa ingen mulig Maade. Jeg advarer sluttelig imod den falske Humanisme, som saa ofte gør sig gældende her i Landet, og som gaar ud paa at søge at bevise, at et Individ, som begaar en Forbrydelse, egentlig ikke kan gøre for det. Det sidste Udsagn af den mest moderne Humanisme er den Betragtning, at et Individ enten ikke er normal, naar det udfører sin Forbrydelse, eller har arvet saa slette Tilbøjeligheder fra sine Forældre, at vedkommende egentlig ikke kan gøre for det onde, han gør. Det er ikke usædvanligt, at en Forbryder, især en fin Forbryder, straks bliver indlagt paa en Sindssygeanstalt, og naar det da kan siges om ham, at han ikke er normal, bliver det en formildende Omstændighed. Jeg tror, det er en farlig Betragtning, man her er inde paa, det borttager fuldstændig Ansvarsfølelsen hos den enkelte. Det enkelte Menneske, det enkelte Individ fristes derved til at skyde Ansvaret over paa Samfundet, Forældre o. s. v. og selv at frigøre sig for eget Ansvar.